

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Seisin a.s.**, IČ: 261 59 279, se sídlem v Praze 6 - Bubenči, Mlýnská 22/4, zastoupeného JUDr. Martinou Mervartovou, advokátkou se sídlem v Praze 6, Na Ořechovce 580/4, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem v Praze 1, Těšnov 65/17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. 59VH18579/2015-15111, č. j. 34088/2015-MZE-15111

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále též žalovaného správního orgánu) jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výrokové části A1 rozhodnutí Odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23. 3. 2015, č. j. MHMP-285017/2015/OZP-II-R-38/Fi, a jako nepřipustné zamítnuto odvolání proti výrokovým částem A2 a B2 předmětného rozhodnutí. Uvedenými rozhodnutími tak bylo pravomocně povolena pod bodem A1 stavba trvalá – „*Nová vodní linka v rámci akce Celková přestavba a rozšíření Ústřední čistírny odpadních vod Praha na Císařském ostrově, stavby č. 6963, etapy 0001 - nové vodní linky*“, pod bodem A2 stavba dočasná objektu dočasných vodních děl „*Zařízení staveniště na Císařském ostrově v Praze*“, pod bodem B1 nakládání s vodami související s provozováním nové vodní linky a pod bodem 2 nakládání s vodami související s užíváním zařízení staveniště – staveb dočasných a dočasného využití jímacího objektu stávající ústřední čistírny odpadních vod, to vše na pozemcích v k. ú. Bubeneč, na Císařském ostrově v Praze.

Žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon tím, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spisovém materiálu a že procesním postupem správních orgánů byl žalobce zkrácen na svých právech. V první řadě žalobce zpochybnil správnost doručení citovaných rozhodnutí, když zákon klade na doručování ve správním řízení podle § 32 a 33 správního řádu přísné formální požadavky především z důvodu zachování veškerých procesních práv účastníka řízení. Pokud tedy správní orgán chybně doručil správní rozhodnutí tím, že jej doručoval přímo účastníkům řízení, aniž by respektoval zastoupení v řízení, jednal v rozporu se zákonem a krátil procesní práva účastníků řízení, což způsobilo, zda napadené rozhodnutí dosud nenabílo právní moci. Žalobce dále poukázal na to, že podle § 90 odst. 6 správního řádu ve spojení s § 71 téhož právního předpisu je odvolací správní orgán povinen o podaném odvolání rozhodnout bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne zahájení řízení, respektive od okamžiku, kdy byl spis předán odvolacímu orgánu k rozhodnutí. V posuzované věci bylo 16. 9. 2015 vydáno rozhodnutí ministra zemědělství, kterým byla prodloužena lhůta pro vyřízení podaného odvolání, z jehož odůvodnění není patrné, kdy byl spis v souvislosti s podaným odvoláním předán k dalšímu řízení odvolacímu orgánu. Žalobce již dne 20. 8. 2015 telefonickým dotazem u Odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy zjistil, že toho dne se podané odvolání stále nacházelo se spisovým materiálem na Odboru životního prostředí u vedoucího oddělení, kterým dosud v podané odvolání nebylo postoupeno k vyřízení, k odvolacímu orgánu. Uvedený postup je v rozporu s citovanými zákonnými ustanoveními.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že v předmětné lokalitě probíhala značná stavební činnost, která podle jeho názoru nebyla podložena příslušnými stavebními povoleními a mohla tak vést k ohrožení života osob či jejich majetku. Žalobce rovněž namítl, že k ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona neumožňuje ústavně konformní výklad, neboť umožňuje různé interpretace. Podle názoru žalobce nelze akceptovat, pokud správní orgán interpretuje dané ustanovení pro sebe výhodnějším způsobem. Z nálezu Ústavního soudu PLÚS 5/96 vyplývá povinnost správního orgánu aplikovat ústavně konformní výklad a nikoli nemožnost takového výkladu.

Žalobce rovněž v podané žalobě vznesl námitku ohrožení svého majetku, neboť v důsledku vybudování nové vodní linky by se mohla stát neúčinnými protipovodňová opatření v ceně 19.000.000,- Kč, která žalobce vybuvoval po povodních v roce 2013. Hrozící škoda podle názoru žalobce nemůže být spekulativní vzhledem k existenci teorie podmínky, resp. teorie adekvátní příčinné souvislosti. Žalobce v této souvislosti zmínil i možné dotčení vlastnických práv dalších osob.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že orgány státní moci jsou povinny chránit jeho legitimní očekávání zisku z investic do předmětných nemovitostí. Dále žalobce namítl, že se správní orgán s celou řadou důkazů svědčících na podporu jeho tvrzení vůbec nezabýval, hodnotil je nedostatečně nebo jednostranně a zpochybnil i průběh územního řízení, které probíhalo již v roce 2008 před obecným stavebním úřadem, v němž bylo žalobci znemožněno účastnit se tohoto řízení.

Závěrem podané žaloby žalobce požádal soud jako nezávislou instituci o nápravu tvrzených porušení právních předpisů a namítl, že v předmětném správním řízení došlo k hrubému porušení zákona ze strany správního orgánu.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že správní žaloba je obsahově prakticky shodná s námitkami, uplatňovanými žalobcem v průběhu správního řízení, zejména pak v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný má za to, že se správní orgány obou stupňů s těmito námitkami řádně vypořádali, což je zachyceno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí v plném rozsahu odkázal. K jednotlivým námitkám žalobce žalovaný uvedl:

K námitce zpochybňující správnost doručení rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí o odvolání bylo žalobci jako účastníkovi řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu formálně doručeno prostřednictvím jeho právního zástupce veřejnou vyhláškou dne 8. 10. 2015 a skutečnost, že rozhodnutí o odvolání bylo doručeno přímo do datové schránky žalobci, vyplývá z toho, že magistrát zasílal kromě zákonem požadovaného doručování svá opatření na vědomí dotčeným orgánům a dalším subjektům. Jedním z těchto subjektů byl i žalobce, přičemž s tímto doručováním nespojovaly správní orgány žádné právní účinky, jednalo se o beneficium poskytnuté ostatním správním orgánům a dalším aktivním účastníkům řízení. Uvedeným postupem tak nemohlo dojít k jakémukoliv dotčení či poškození práv žalobce v předmětném řízení. Postup správních orgánů neměl vliv na věcný obsah ani na nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

K námitce nepřiměřené délky řízení žalovaný uvedl, že správní spis s odvoláním proti rozhodnutí ve věci byl odvolacímu orgánu doručen dne 17. 6. 2015. Zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání by uplynula dne 17. 9. 2015, neboť se nepochybně jednalo o zvláště složitý případ ve smyslu § 115 odst. 11 vodního zákona. Když bylo zřejmé, že tato lhůta nebude moci být v případě vydání rozhodnutí o odvolání dodržena, prodloužil ministr zemědělství rozhodnutím ze dne 16. 9. 2015 podle § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu lhůtu pro vydání rozhodnutí o odvolání žalobce do dne 17. 10. 2015. Rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 23. 9. 2015, odvolací správní orgán tak dodržel všechny lhůty stanovené právním předpisem pro příslušné správní řízení. Nedodržení lhůty třiceti dnů k předání spisu správním orgánem I. stupně k odvolacímu orgánu není pochybením, které by mohlo mít vliv na výsledek odvolacího řízení.

S námitkou stavební činnosti před vydáním stavebního povolení žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil, když uvedl, že v prostoru povolovaného staveniště či v těsném sousedství probíhají zároveň jiné, dříve řádně povolené stavby, které nejsou vodními díly a jejichž realizaci povoluje jiný stavební úřad. Pravomocným rozhodnutím Odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze srpna 2015 bylo vydáno stavební povolení na stavbu objektu staveništního překladiště a dne 31. 8. 2015 byl k tomuto vodnímu dílu vydán kolaudační souhlas. Tvzení, že v prostoru budoucího staveniště evidentně byla vykazována stavební činnost, je pravdivé, avšak nejedná se o nepovolenou stavební činnost, která by mohla vyvolávat jakékoli oprávněné obavy. Nadto tato námitka není relevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.

K námitce ústavní konformity ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl, v čem by měl použitý výklad být výhodnější pro správní orgán. Smyslem a účelem předmětného ustanovení je ochrana účastníků územního řízení spočívající v tom, že námitky mají být uplatněny co možná nejdříve, aby stavebníkům nevznikaly zbytečné náklady. Územní řízení k napadeným rozhodnutím povolené stavbě řádně proběhlo, žalobce měl možnost se v jeho rámci vyjádřit, což neučinil, ačkoliv byl o celém řízení informován, a to stejně jako ostatní účastníci řízení doručováním veřejné vyhlášky. Pokud by

se správní orgán přiklonil k jinému výkladu uvedeného ustanovení stavebního zákona, naopak by porušil legitimní očekávání stavebníka. Na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí odvolací správní orgán ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona vůbec neaplikoval, přistoupil k posouzení námitek vyplývajících z možného vlivu povolované stavby na povodňové průtoky a shodně s prvoinstančním rozhodnutím konstatoval, že tyto námitky nejsou s ohledem na přijatá vhodná minimalizační opatření důvodné.

K námitce ohrožení majetku žalobce žalovaný uvedl, že žalobce již od okamžiku svého vzniku v roce 2000 věděl, že dotčené nemovitosti jsou v záplavovém území a mohl vědět i o záměru podstatného rozšíření kapacity ústřední čistírny odpadních vod, když tento záměr byl poprvé konstatován již v roce 1965. Žalobcem zmíněné teorie se v prvé řadě věnují zkoumání relevantních příčin již nastalých škodných dějů. Podmínkou, bez níž by škoda v žádném případě nenastala, je samotný vznik povodně jako jevu povahy vyšší moci. Proto z praktického hlediska nelze stanovit, zda povodeň, u níž by nastal podstatný negativní vliv předmětné stavby do nemovitostí žalobce, nastane z jiných příčin. Škoda uplatňovaná žalobcem má vysoce aleatorní povahu. S ohledem na přijatá opatření k minimalizaci vlivu staveb budovaných v záplavovém území na povodňové průtoky a na další změny podstatných okolností, zejména změnu manipulačního řádu vodní nádrže Orlík, dojde spíše k zajištění ochrany před povodněmi na dolním toku Vltavy až na úroveň dvacetileté vody, a lze mít i za to, že po dokončení nové vodní linky bude ohrožení nemovitostí žalobce dokonce menší, než v současné době.

Pokud v této souvislosti žalobce zmínil dotčení vlastnických práv dalších osob, pak podle názoru žalovaného žalobce není povolán ve správním soudnictví bránit subjektivní práva třetích osob, pokud tyto subjekty nepovažují svá práva za dotčená natolik, aby proti rozhodnutí sami brojili odvoláním nebo dokonce správní žalobou.

K námitkám žaloby ohledně porušení zásady proporcionality, legitimního očekávání a rovnosti účastníků žalovaný konstatoval, že legitimní očekávání zisku není dáno bez dalších podmínek. Zejména ve stanovené záplavové oblasti je třeba počítat s následky povodní. V odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu je podrobně popsáno zhodnocení jednotlivých zájmů zvažovaných při výběru vhodných minimalizačních opatření, čímž byl naplněn i princip proporcionality. Podmíněně vznesená námitka rovnosti účastníků je natolik obecná, že žalovaný správní orgán mohl pouze konstatovat, že ze správního spisu vyplývá, že k porušení této zásady ze strany správních orgánů nedošlo.

Pokud jde o další námitky, žalovaný je hodnotí natolik obecně, že se k nim není možno blíže vyjádřit. Žalovaný pouze připomněl, že z odůvodnění správních rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány vypořádaly se všemi žalobcovými námitkami a řádně je zhodnotily. Námitka žalobce zpochybňující průběh územního řízení není relevantní při posuzování napadeného rozhodnutí, a pokud jde o tvrzení žalobce o znemožnění účastenství v tomto řízení, není pravdivé, neboť mu veškeré dokumenty k tomuto řízení byly řádně doručeny veřejnou vyhláškou. Bylo tedy jen a jen na jeho rozhodnutí, zda bude v řízení aktivně vystupovat nebo nikoliv.

Žalovaný s poukazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v daném případě došlo pouze k nedodržení jedné pořádkové lhůty, což nelze považovat za hrubé porušení právních předpisů vedoucí k důvodnosti podané žaloby.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 25. 3. 2014 podalo hlavní město Praha žádost o povolení stavby nové vodní linky v rámci akce Celková přestavba a rozšíření Ústřední čistírny odpadních vod Praha na Císařském ostrově č. 6963, etapa 0001 - nová vodní linka. Tímto úkonem bylo zahájeno vodoprávní řízení. Vzhledem k tomu, že podaná žádost nebyla úplná a vykazovala nedostatky bránící vydání rozhodnutí, správní orgán I. stupně vyzval stavebníka k odstranění vad žádosti a současně usnesením zahájené řízení přerušil.

Dne 15. 1. 2015 správní orgán spojil předmětné řízení se řízením ve věci žádosti stavebníka o povolení nakládání s povrchovými a podzemními vodami, oznámil všem známým účastníkům řízení zahájení předmětného řízení a nařídil ústní jednání na 23. 2. 2015.

Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2015, č. j. MHMP-285017/2015/OZP-II/R-38/FI, správní orgán I. stupně ve výrokové části označené A udělil pod bodem A1 stavební povolení k trvalé stavbě nové vodní linky a pod bodem A2 udělil stavební povolení ke stavbám dočasných vodních děl v rámci zařízení staveniště. Pod výrokovou částí označenou B vydal pod bodem B1 povolení k nakládání s vodami související s provozováním nové vodní linky a pod bodem B2 povolení k nakládání s vodami související s užíváním zařízení staveniště – staveb dočasných a dočasného využití jímacího objektu stávající Ústřední čistírny odpadních vod Praha.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 7. 4. 2015 včasné odvolání, které bylo doplněno písemně podáním ze dne 13. 4. 2015. V podaném odvolání žalobce namítl rozpor napadeného rozhodnutí správními předpisy, nesprávnost řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo a napadené rozhodnutí shledal nesprávným jak po právní skutkové stránce a požádal, aby byla věc po zrušení rozhodnutí vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím, jímž v části, týkající se odvolání proti výrokové části A1, oddvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a ve výroku pod bodem II. podané odvolání proti výrokovým částem A2, B1 a B2 odvolání žalobce zamítl jako nepřipustné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud jde o soulad výroku A1 napadeného rozhodnutí a řízení, kterému předcházelo, správními předpisy, odvolací orgán konstatoval, že neshledal důvod pro postup podle § 90 odstavců 1 až 4 správního řádu, neboť provedené řízení ani výrok samotný nevykazují nedostatky, které by způsobily jejich nesprávnost či rozpor s platnými právními předpisy. Ve vztahu k odvolání proti výrokům A2, B1 a B2, které zamítl jako nepřipustné, se žalovaný kromě závěru, že žalobci nepřísluší postavení účastníka řízení podle § 115 vodního zákona, rovněž podle § 92 odst. 1 správního řádu zabýval otázkou, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání výrokových částí A2, B1 a B2 a řízení, které jím předcházelo, v přezkumném řízení, pro řízení o obnově řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Protože však ministerstvo nezjistilo vady řízení ani rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy, neshledalo zákonné důvody pro zahájení přezkumného řízení, pro nařízení obnovy řízení z moci úřední ani pro vydání nového rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že ministerstvo nezjistilo rozpor výrokových částí napadeného rozhodnutí s právními předpisy, neshledalo zákonné důvody k zahájení přezkumného řízení,

obnově řízení nebo řízení ve věci vydání nového rozhodnutí. Protože však žalobce neměl v řízeních ohledně výrokových částí rozhodnutí A2, B1 a B2 postavení zákonného účastníka řízení, ministerstvo postupem podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolání jako nepřípustné zamítlo, neboť nemovitosti odvolatele s ohledem na jejich vzdálenost od předmětných nakládání s vodami nemohou být realizací těchto staveb jakkoliv dotčeny.

Městský soud v Praze vyrozuměl dne 28. 12. 2015 podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) osoby, které mohou v řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva osob zúčastněných na řízení, na předmětnou výzvu žádný subjekt právo osoby zúčastněné nařízení neuplatnil.

Při ústním jednání dne 18. 5. 2017 zástupkyně žalobce odkázala na písemné vyhotovení podané žaloby a na všechna další žalobcem podaná vyjádření. Požádala soud, aby zrušil nejen rozhodnutí napadené žalobou, ale i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Zástupce žalovaného správního orgánu setrval na zamítnutí žaloby jako nedůvodné, podrobně se vyjádřil k obsahu doplnění žaloby, datovaným 10. 4. 2017 a 4. 5. 2017 s poukazem na to, že námitky v nich byly žalobcem uplatněné až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby. Poukázal na judikaturou konstatně řešená práva sousedů a jejich dotčení na právech a právem chráněných zájmech a zdůraznil, že v současné době je nemovitost žalobce chráněna proti povodni lépe, než tomu bylo dosud, do práv a chráněných zájmů žalobce tak v důsledku napadeného rozhodnutí nebylo zasaženo negativně.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.). Věc soud posoudil takto.

První žalobní námitku, v níž žalobce zpochybnil správnost doručení výše citovaných rozhodnutí, neboť žalovaný doručoval přímo žalobci jako účastníku řízení, aniž by respektoval jeho zastoupení v řízení, posoudil soud jako nedůvodnou z následujících důvodů.

Soud předně uvádí, že ze spisového materiálu vyplynulo, že jak napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí odvolacího správního orgánu, byla žalobci doručována veřejnou vyhláškou, neboť se v obou případech jednalo o správní řízení s velkým počtem účastníků. Z komentářové literatury vyplývá, že *„Doručování veřejnou vyhláškou hraje významnou roli v případě řízení s velkým počtem účastníků (viz § 144 správního řádu). V řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností, které se doručují do vlastních rukou, veřejnou vyhláškou, pokud však nejde o doručování účastníkům řízení uvedeným v § 27 odst. 1, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě (viz § 144 odst. 6).“* Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 151.

Na straně 55 rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy a dále na straně 21 rozhodnutí Ministerstva zemědělství je uvedeno, že do vlastních rukou bylo v obou případech doručováno pouze zástupci žadatele, účastníku řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, tj. společnosti D-plus projektová a inženýrská, a. s., k rukám Lenky Nejedlíkové, zastupující hlavní město Prahu. Účastníkům řízení podle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu, mezi něž patřil také žalobce, bylo doručováno prostřednictvím veřejné vyhlášky, jež byla po dobu patnácti

dnů vyvěšena na úřední desce příslušného správního úřadu, přičemž podle § 25 odst. 2 správního řádu platí, že patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou.

To, že žalovaný nad rámec svých zákonných povinností doručoval napadená rozhodnutí také do datové schránky žalobce, vycházelo z jeho procesní opatrnosti, jež mu nelze přičítat k tíži. S tímto způsobem doručování však žalovaný nespojoval žádné právní účinky, jak také uvedl ve svém stanovisku k žalobě ze dne 8. 1. 2016, neboť ty se pojily výlučně k okamžiku doručení písemnosti prostřednictvím veřejné vyhlášky, jež je zcela v souladu se způsobem doručování v případě správních řízení vedených s velkým počtem účastníků, jak bylo uvedeno výše.

Na základě výše uvedeného právního názoru, posoudil soud tuto žalobní námitku jako nedůvodnou.

V rámci druhé žalobní námítky žalobce namítal porušení ustanovení § 90 odst. 6 ve spojení s § 71 správního řádu, když ve věci nebylo žalovaným rozhodnuto prakticky ani po více než pěti měsících po podání opravného prostředku, což je podle názoru žalobce v hrubém rozporu se zákonem předvídanými lhůtami.

Soud považuje za vhodné nejprve upozornit na ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, podle kterého platí: „*Tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.*“ Jedná se o zásadu subsidiarity, tedy podpůrného užití správního řádu. Ačkoliv správní řád v § 71 upravuje lhůty pro vydání rozhodnutí, zákon o vodách lhůty pro rozhodnutí upravuje samostatně v § 115 odst. 10, jež je ustanovením speciálním vůči § 71 správního řádu. Podle § 115 odst. 10 zákona o vodách platí, že: „*V jednoduchých věcech, zejména lze-li rozhodnout na podkladě dokladů předložených účastníky vodoprávního řízení, rozhodne vodoprávní úřad bezodkladně...V ostatních případech rozhodne nejdéle do 60 dnů od zahájení vodoprávního řízení, ve zvlášť složitých případech nejdéle do 3 měsíců.*“

Ze spisového materiálu, konkrétně z předávacího protokolu ze dne 16. 6. 2015, č. j. MHMP-1045464/2015, je patrné, že k tomuto dni byl spisový materiál předán spolu se stanoviskem správního orgánu prvního stupně odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí o odvolání, jež bylo žalobcem podáno dne 7. 4. 2015. Po prozkoumání rozsáhlého spisového materiálu a s přihlédnutím ke skutkové i právní složitosti věci, je soud přesvědčen, že se jedná o případ, o kterém vodní zákon v § 115 odst. 10 hovoří jako o zvlášť složitém a stanovuje lhůtu pro rozhodnutí v délce trvání nejdéle tři měsíce, jež v souladu s § 90 odst. 6 správního řádu počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu. Vzhledem k tomu, že spisový materiál byl předán dne 16. 6. 2015, mělo být ve věci vydáno rozhodnutí nejpozději dne 16. 9. 2015. Nicméně dne 16. 9. 2015, vydal ministr zemědělství v souladu s ustanovením § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu usnesení, č. j. 49536/2015-MZE-15111, kterým prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí nejpozději do dne 17. 10. 2015. Odvolací správní orgán pak v souladu s tímto usnesením vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 23. 9. 2015. Z uvedeného tedy soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno ve lhůtě, jež byla stanovena v souladu s právními předpisy.

Na druhou stranu však soud považuje za vhodné upozornit na pochybení, jehož se žalovaný dopustil (a na které žalobce v žalobě oprávněně upozornil), a to konkrétně na pochybení spočívající v nedodržení zákonné lhůty k předání spisového materiálu odvolacímu správnímu orgánu. Nicméně ze spisového materiálu je patrné, že žalovaný si je svého

pochybení vědom, neboť ve svém stanovisku k žalobě ze dne 8. 1. 2016 uvedl, že správní orgán prvního stupně nepředal spis ve lhůtě stanovené § 88 odst. 1 správního řádu, podle kterého je správní orgán prvního stupně povinen předat spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do třiceti dnů ode dne doručení odvolání, ale předal jej až ke dni 16. 6. 2015, tedy o dva měsíce později. Uvedenou časovou prodlevu žalovaný odůvodnil potřebou delšího časového prostoru k vyrozumění většího počtu účastníků řízení o podaném odvolání prostřednictvím veřejné vyhlášky.

Na základě výše uvedených skutečností dává soud za pravdu žalobci, že spisový materiál nebyl odvolacímu správnímu orgánu předán ve lhůtě stanovené zákonem, přesto však s ohledem na složitost věci a velký počet účastníků má soud za to, že toto pochybení žalovaného není natolik zásadním, aby odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení k novému rozhodnutí. Jedná se o lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon nespojuje žádné účinky, nejedná se tedy o důvod, pro který by rozhodnutí napadené žalobou mělo být soudem zrušeno pro nezákonnost.

V důsledku výše uvedeného posoudil soud tuto námitku jako nedůvodnou. Samotná stížnost, že bylo rozhodnuto po uplynutí zákonem stanovené lhůty, nezakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Prostřednictvím třetí žalobní námitky žalobce namítal, že v místě plánované stavby byla ještě před nabytím právní moci prvostupňového správního orgánu vykazována značná stavební činnost, jež nebyla podložena příslušným stavebním povolením.

K namítanému soud uvádí, že napadená rozhodnutí neobsahují jakoukoliv argumentaci žalovaného k uvedené námitce, jež by mohla být prostřednictvím tohoto rozhodnutí v rámci činnosti správního soudu blíže přezkoumána. Žalovaný se k uvedené námitce vyjádřil toliko ve svém stanovisku ze dne 8. 1. 2016, ve kterém uvedl, že v prostoru povolovaného staveniště, či v jeho těsném sousedství probíhají zároveň jiné, dříve řádně povolené stavby, které nejsou vodními díly, a jejichž realizaci povoluje jiný stavební úřad. Jde například o staveništní komunikace, výjezdy ze staveniště, nájezdy na přístaviště, zpevněné plochy atd. Dále žalovaný uvedl, že pravomocným rozhodnutím odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy, ze dne 9. 2. 2011, č. j. MHMP 102301/2011/OOP-II/R-33/Fi, bylo rovněž vydáno stavební povolení na stavbu objektu staveništního překladiště, SO 1.20.1 Manipulační a obslužné přepravní plochy-1. část a SO 1.29 Opěrná nábrežní zeď, přičemž dne 31. 8. 2015 byl vydán k tomuto vodnímu dílu kolaudační souhlas.

Na základě výše uvedeného soud proto uzavírá, že tvrzení, že v prostoru budoucího staveniště evidentně byla vykazována stavební činnost, je možno považovat za pravdivé, avšak nebylo zjištěno, žalobcem osvědčeno ani prokázáno, že se jedná o nepovolenou stavební činnost, která by mohla vyvolávat jakékoliv oprávněné obavy.

Soud k uvedenému ve stručnosti doplňuje, že nedisponuje k těmto tvrzením žádnými podklady, jež by prokazovaly, či vyvracely tvrzení jak žalobce, tak žalovaného. Žalobce v žalobě namítá stavební činnost, aniž by nějakým způsobem prokázal, že se jednalo o stavební činnost spočívající v započetí výstavby Nové vodní linky, jež je předmětem tohoto přezkumu. I přes výše namítané soud upozorňuje žalobce na skutečnost, že podané žalobě nebyl usnesením ze dne 28. 12. 2015, č. j. 11A 195/2015 – 57, přiznán odkladný účinek, takže poté, co došlo v souladu s ustanovením § 73 a § 74 správního řádu k nabytí právní moci a

vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, započaly stavební úpravy podle vydaného stavebního povolení, ačkoli se žalobce dále domáhal ochrany svých veřejných subjektivních práv prostřednictvím žaloby u zdejšího soudu. Předmětem přezkumu soudu je však posouzení námitek ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Předmětem řízení o žalobě v této věci není posouzení tvrzené faktické aktivity na předmětných nemovitostech. Pokud je konáno v rozporu se stavebním zákonem, je namístě posouzení této skutečnosti v jiném, samostatném řízení. Na základě výše uvedeného posoudil soud námitku žalobce jako nedůvodnou.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá, že v souladu s § 109 písm. e) stavebního zákona má ve výše uvedeném vodoprávním řízení postavení účastníka, neboť je vlastníkem sousedního pozemku k zamýšlené stavbě Nové vodní linky a stavby na něm a jeho vlastnické právo může být prováděním stavby přímo dotčeno, v důsledku čehož nemůže obstát bod II. výrokové části napadeného rozhodnutí.

Ve II. výroku napadeného rozhodnutí posoudil žalovaný správní orgán žalobcem podané odvolání jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť zastává právní názor, že žalobce není účastníkem stavebního řízení o vydání stavebního povolení ke stavbám dočasným, ani účastníkem vodoprávního řízení k vydání povolení k nakládání s vodami související s provozováním Nové vodní linky a k vydání povolení k nakládání s vodami související s užíváním zařízení stavenišť.

Soud má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobci srozumitelně ozřejmil, z jakého důvodu mu nebylo přiznáno účastenství ve výše uvedených řízeních.

Napadené rozhodnutí prvního stupně předně na straně 23 vymezuje okruh účastníků řízení pro zařízení stavenišť, jimiž je dle § 109 odst. 1 písm. a) stavebního zákona stavebník, hl. m. Praha a dle § 109 odst. 1 písm. c) téhož zákona další vlastník pozemku, tj. Povodí Vltavy, s. p., hospodařící s majetkem státu. Žalovaný má za to, že objekty zařízení stavenišť jsou stavbami toliko dočasnými, umístěnými uvnitř stavenišť, bez významného vlivu na sousedící nemovitosti.

Soud má za to, že uvedený postup žalovaného je v souladu s právními předpisy a logikou věci, když žalobce je oprávněn využívat svých oprávnění plynoucích z účastenství ve stavebním řízení k vydání stavebního povolení ke stavbě trvalé Nové vodní linky, jež je zásadním, primárním záměrem stavebníka, zatímco stavby zařízení stavenišť jsou stavbami pouze s omezenou dobou trvání, umožňujícím výstavbu stavby trvalé. Tato dočasná existence staveb zařízení stavenišť, nepůsobí dle názoru soudu přímé dotčení vlastnického práva žalobce, jež by odůvodňovalo přiznání účastenství ve stavebním řízení k vydání stavebního povolení k těmto stavbám.

Městský soud v Praze má za to, že není úkolem soudu v odůvodnění rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu podrobně znovu převzít obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nicméně v nyní posuzované věci je přesvědčen o tom, že žalovaný odvolací správní úřad se velice podrobně vypořádal s námitkami žalobce a soud k uvedené argumentaci neshledává důvod cokoli dodávat. Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není polemika o souladnosti jednotlivých obecně závazných právních předpisů, ale posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že žalovaný správní úřad se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí

zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke všem žalobou namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek.

Žalovaný dále na straně 50 napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezuje účastníky řízení o povolení k nakládání s vodami, za které označil v souladu s § 27 odst. 1 správního řádu žadatel, hl. m. Praha, dále z titulu naplnění podmínek § 23 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů Městskou část Praha 1, Městskou část Praha 6, Městskou část Praha 7, Městskou část Praha – Troja. Dle § 115 odst. 4 vodního zákona jsou účastníkem řízení též obce, v jejichž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí, nicméně v daném případě je dle rozhodnutí žalovaného vliv nakládání s vodami na vodní poměry nebo životní prostředí nevýznamný, anebo jen minimální, proto v tomto vodoprávním řízení nepřislouží obcím mimo správní obvod hl. m. Prahy postavení účastníka řízení. Dle § 115 odst. 5 téhož zákona je účastníkem řízení též správce vodního toku, tedy v daném případě Povodí Vltavy, s. p., neboť se řízení týká významného vodního toku Vltava. K vymezení účastníků dle ustanovení § 115 odst. 6 a 7 vodního zákona pak žalovaný uvedl, že v daném případě neeviduje jako účastníka řízení žádný spolek, neboť žádný spolek o přiznání účastnictví v tomto řízení nepožádal.

K vymezení účastnictví v řízení o povolení k nakládání s vodami soud uvádí, že vodoprávní řízení je upraveno v § 115 vodního zákona, jež v odstavci 1 uvádí: „*Pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkajících se vodních děl a vodohospodářských úprav.*“ Citované ustanovení však neobsahuje speciální úpravu účastnictví v řízení, ale pouze dílčí otázky, např. u obcí (odst. 4), správců vodního toku (odst. 5), občanských sdružení (odst. 7).

V daném případě je tedy nutno vyjít z úpravy účastnictví tak, jak jej vymezuje stavební zákon v § 109 písm. e), tedy že: „*Účastníkem řízení je též vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno.*“, přičemž uvedené ustanovení je ve své podstatě konkretizací ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, ke kterému Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 9. 2010, č. j. 8As 55/2009 – 96, dostupném - stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu - na www.nssoud.cz, uvedl, že: „*Správní řád vychází z materiálního hlediska účastnictví, pro něž není rozhodující ani to, co sám účastník tvrdí, ani zda s konkrétní osobou jedná jako s účastníkem správní orgán, ale pouze to, zda tato osoba účastníkem v materiálním smyslu je či není, tedy z hlediska § 27 odst. 2 správního řádu zda může být přímo dotčena na svých právech a povinnostech... Zodpovědnost za správné určení účastníků ve správním řízení nesou správní orgány, a to po celé řízení... Při aplikaci § 27 odst. 2 správního řádu je nutno mít na zřeteli smysl a účel účastnictví, jímž je zejména možnost účinné ochrany (či obrany) svých práv. Zásadní otázkou je proto vytyčení stěžovatelských práv, na nichž mohla být dotčena.*“

V daném případě byl žalovaný povinen posoudit možnost přímého dotčení vlastnického práva žalobce k jeho pozemku a stavby na něm, a na základě této úvahy pak

rozhodnout o jeho účastenství ve vodoprávním řízení. Jakákoliv tato úvaha však v napadeném rozhodnutí jak správního orgánu prvního stupně, tak odvolacího správního orgánu absentuje.

Nicméně soud po provedené úvaze, jež je v souladu se závazným právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 3As 218/2014 - 33 v němž uvedl: „*Dle zásady definované již rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6A 825/95, však může soud jako překonatelnou procesní chybu posoudit to, když i přes určitou nedostatečnost odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové a právní údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu bez pochyb rekonstruovatelné. Obecně tedy nelze považovat za nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, které obsahuje formálně vzato veškeré náležitosti podle správního řádu, a skutková zjištění jsou obsahem spisové dokumentace, přičemž tato skutková zjištění nebyla ze strany žalobce v žádné fázi správního nebo soudního řízení zpochybněna.*“, dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný v napadeném rozhodnutí, tedy že vlastnické právo žalobce v daném případě nebylo vydáním povolení k nakládání s vodami nijak dotčeno, neboť výkon těchto oprávnění přímo nezasahuje do výkonu vlastnického práva žalobce k předmětným nemovitostem. Soud neshledal, že by nakládání s vodami související s provozováním Nové vodní linky a s užíváním Zařízení staveniště, jež je konkretizováno v jednotlivých podbodech písm. B. 1 – B. 2 II. výroku napadeného rozhodnutí, mohlo přímo zasáhnout do žalobcova vlastnického práva. K tomu soud doplňuje, že ani žalobce v žalobě nijak nekonkretizoval, v čem namítané přímé dotčení spatřuje. Soud tak po provedené úvaze posoudil čtvrtou žalobní námitku jako nedůvodnou.

V následující žalobní námitce žalobce nanamítal, že včas a řádně podal v rámci řízení o vydání stavebního povolení odůvodněnou námitku, ke kterým však správní orgán prvního stupně nepřihlédl s odkazem na ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona, neboť se jednalo o námitky, jež měly být uplatněny již v příslušném územním řízení. Dále žalobce namítal, že ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona je možno vyložit ústavně konformním způsobem, a pokud žalovaný uvedené ustanovení interpretoval způsobem pro něj výhodnějším, nelze takovou skutečnost akceptovat.

K uvedené námitce soud uvádí, že žalobce má konkrétně na mysli námitku týkající se jím požadované finanční náhrady za újmu mu vzniklou v důsledku stavby Nové vodní linky, jež v případě vybudování protipovodňových stěn vyčíslil částkou 159.925.286,- Kč a v případě, že tyto protipovodňové stěny nebude možné vybudovat, pak částkou 225.363.665,- Kč.

Napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k výše uvedené námitce žalobce na straně 43 uvedl: „*Dle názoru OZP MHMP se tak jedná o námitku účastníka řízení, která mohla být uplatněna při územním řízení, a proto k ní dle ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřihlíží*“, zatímco odvolací správní orgán v rozhodnutí o žalobcem podaném odvolání právní názor prvostupňového správního orgánu korigoval, když uvedl „*Z územního rozhodnutí vyplývá, že posouzení vlivu stavby na povodňové průtoky nebylo předmětem územního řízení. Přezkoumání splnění povinností vyplývajících z ustanovení § 67 odst. 1 vodního zákona bylo uloženo podmínkou územního rozhodnutí ve stavebním řízení, a proto lze přisvědčit názoru odvolatele, že nelze při posuzování podaných námitek zcela aplikovat ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona. Nelze přičítat k tíži odvolatele, že námitky*

směřující do územního řízení v tomto řízení neuplatnil v okamžiku, kdy konkrétní řešení této otázky nebylo v době vedeného územního řízení přesně známo.“

Soud považuje k námitce žalobce, týkající se náhrady finanční újmy způsobené výstavbou Nové vodní linky, zdůraznit, že se jedná o námitku, o níž nepřísluší rozhodovat správním orgánům, a to ani v územním, ani ve stavebním řízení. Dle čl. 2 odst. 3 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, plat, že státní moc slouží všem občanům, a lze ji uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Institut náhrady upravuje stavební zákon toliko v § 102. Náhrada náleží vlastníkům nemovitostí v následujících případech: První možností je vydání územního opatření o stavební uzávěře, v důsledku níž jsou omezena práva vlastníka nemovitosti, typicky právo pozemek zastavět. Druhý případ, kdy vlastníku nemovitosti přísluší náhrada, je změna či vydání nové územně plánovací dokumentace, jejímž důsledkem je změna režimu pozemku ze zastavitelného na nezastavitelný a možností je i odškodnění za zrušení územního rozhodnutí podle § 94 odst. 3 stavebního zákona. O ostatních možnostech přiznání náhrad stavební zákon mlčí.

Z výše uvedeného je tak zřejmé, že o dané námitce nebyl žalovaný oprávněn ve stavebním řízení meritorně rozhodovat, neboť se jedná o námitku, jejíž řešení přísluší i ve výše uvedených případech civilním soudům, jež budou rozhodovat v občanském soudním řízení podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Pokud se žalovaný v napadeném rozhodnutí k otázce kompenzace finanční újmy nějakým způsobem vyjadřoval, a to ať už z pohledu žalobce dostatečně či nikoliv, činil tak nad rámec svých pravomocí, neboť rozhodovat o jejím přiznání a výši oprávněn v žádném případě není. Nejedná se však o vadu, jejímž důsledkem by byla nezákonnost rozhodnutí, která by vedla až k jeho zrušení soudem. V důsledku výše uvedené argumentace posoudil soud námitku žalobce jako nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že navrhovaná protipovodňová opatření přímo související s výstavbou Nové vodní linky, mají relevantní význam i ve vztahu k ochraně majetku prostor Velvyslanectví Gruzie, jež jsou chráněny bilaterální dohodou mezi Českou republikou a Gruzii o podpoře a vzájemné ochraně investic. Dále žalobce také upozornil, že majoritním akcionářem obchodní korporace Seisin, a. s., je americká společnost GPS-GLOBAL PAYMENT SOLUTIONS, LLC., reg. č. 5429454, přičemž by případná majetková újma vzniklá v příčinné souvislosti s budovanou Novou vodní linkou byla v rozporu se zákonem č. 187/1993 Sb., o schválení Dohody mezi Spojenými státy americkými a Českou a Slovenskou Federativní republikou o vzájemné ochraně investic ze dne 22. 10. 1991.

K uvedené žalobní námitce soud uvádí, že v případě této námitky je třeba plně souhlasit s argumentací žalovaného, neboť účastník je v rámci vedených správních řízení (územního i stavebního) oprávněn hájit pouze svá práva, která mohou být rozhodnutím správního orgánu dotčena, nikoliv práva jiných osob, ať už jsou účastníky předmětného správního řízení, nebo ne.

Obdobně tomu je u řízení soudního, kdy podle ustanovení § 65 s. ř. s. platí, že: „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“

Z uvedeného je tedy zřejmé, že každá osoba se může domáhat ochrany pouze svých veřejných subjektivních práv, a nikoliv práv jiných osob. Pokud by se velvyslanectví Gruzie, či zahraniční společnost, jež je majoritní akcionářem žalobce, cítily napadeným rozhodnutím dotčeny, bylo by nezbytnou zákonnou podmínkou, aby se takovéto ochrany v souladu s výše citovaným ustanovením a ustanoveními následujícími s. ř. s. domáhaly vlastním jménem. Na základě uvedené argumentace posoudil soud námitku žalobce jako nedůvodnou.

V neposlední řadě žalobce namítal, že v případě vybudování Nové vodní linky bude zasaženo do jeho práva na legitimní očekávání, jež spočívá v získání přiměřeného zisku související s pořízením a přestavbou žalobcovi nemovitosti „Rezidence Císařský mlýn“, a dále také, že vybudováním Nové vodní linky dojde k porušení principu proporcionality, jež spočívá v jednání správních orgánů, které tyto zásahy neminimalizovaly na nejnižší možnou míru.

K uvedené žalobní námitce soud uvádí, že přiměřený zisk nelze žalobci nijak garantovat, neboť se jedná o skutečnost, jež je podmíněna mnoha okolnostmi. Moc soudní je oproti tomu schopna garantovat a chránit žalobcova práva již nabytá, například právo vlastnit a pokojně užívat majetek dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

Nutno žalobce upozornit na skutečnost, že se jeho nemovitost od samého počátku své existence nachází v záplavovém území, přičemž s touto skutečností musí žalobce počítat. Dle § 67 odst. 1 vodního zákona platí, že v aktivní zóně záplavových území se nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou vodních děl, konkrétně nezbytnou stavbu technické infrastruktury, za podmínky, že současně budou provedena taková opatření, že bude minimalizován její vliv na povodňové průtoky, přičemž dle názoru jsou opatření k minimalizaci vlivu stavby Nové vodní linky na povodňové průtoky, jakožto soubor opatření podmiňujících stavbu Nové vodní linky dle podmínek výroku napadeného rozhodnutí, splněním požadavku tohoto ustanovení.

V daném případě je nezbytné uvážit také tu skutečnost, jež v napadeném rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že v případě stavby Nové vodní linky se jedná o stavbu nezbytné technické vybavenosti, tedy stavbu veřejně prospěšnou a významnou pro ochranu životního prostředí, jejímž účelem je doplnění kapacity ÚČOV pro čištění odpadních vod z jednotné kanalizace pro veřejnou potřebu hl. m. Prahy na úroveň jakosti požadované právními předpisy k vypouštění odpadních vod (dle nařízení vlády č. 61/2003 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, ve znění pozdějších předpisů), jež je provedením směrnice Rady EU 91/271/EHS pro „citlivé oblasti“.

Na základě výše uvedeného má soud za to, že do legitimního očekávání žalobce nebylo vybudováním Nové vodní linky zasaženo, když současně s její výstavbou je plánováno vybudování opatření k minimalizaci jejího vlivu na povodňové průtoky, jež jsou specifikovány ve studiích, které byly za tímto účelem vypracovány. V důsledku těchto kompenzačních opatření, konkrétně zvolené alternativy č. 4, pak nedojde, dle názoru soudu, k výraznému zhoršení stavu oproti stavu současnému, jež by bylo způsobilé zasáhnout do žalobcova legitimního očekávání v užívání předmětné nemovitosti k zamýšleným účelům, a získat z toho přiměřený zisk.

V rámci vypořádání této námitky, bylo nutno poměřit veřejné subjektivní právo žalobce vlastnit a pokojně užívat majetek dle čl. 11 LZPS (jehož součástí je žalobcem namítané právo na přiměřený zisk, jež vyplývá z účelu, ke kterému žalobce předmětnou nemovitost užívá), spolu s veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a dodržováním závazků plynoucích ze členství České republiky v Evropské unii.

Po prostudování spisové dokumentace, zejména k němu přiložených odborných analýz, dospěl soud k závěru, že kompenzační opatření zvolaná žalovaným jsou adekvátním řešením jak po technické, tak finanční stránce, a nelze tedy souhlasit se žalobcem, že se jedná o řešení, jež je v rozporu se zásadou proporcionality. Ačkoli je nutno přisvědčit žalobci, že vybudováním Nové vodní linky bude jeho vlastnické právo v důsledku výstavby Nové vodní linky a s ním sledovaného veřejného zájmu určitým způsobem ovlivněno, nelze souhlasit se žalobcem, že se jedná o zásah způsobitý zasáhnout do jeho legitimního očekávání, když spolu s Novou vodní linkou budou vybudována taková kompenzační opatření, aby do jeho vlastnického práva bylo zasaženo nejmenším možným způsobem. Na základě uvedené argumentace posoudil soud uvedenou žalobní námitku jako nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí důsledně nezaobíral námitkami směřujícími do ustanovení § 5 a § 15 odst. 3 vodního zákona, tedy povinností vodoprávního úřadu ve stavebním povolení stanovit povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých je vydává, a účel, kterému má vodní dílo sloužit a povinnosti vlastníka vodního díla ve smyslu ustanovení § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona tyto povinnosti a podmínky dodržovat.

K uvedené námitce soud uvádí, že se žalovaný k této námitce vyjádřil na straně 16 napadeného rozhodnutí a v souladu s názorem soudu uvedl, že odvolatel nebyl v případě předmětných námitk určitý, nijak blíže nevymezil, v čem konkrétně spatřuje rozpor stavby s předmětnými ustanoveními vodního zákona, když pouze poukázal na jejich nesplnění.

K tomu soud doplňuje, že v případě žaloby došlo ke stejné situaci jako v případě žalobcem podaného odvolání, když žalobce pouze obecně poukázal na nedodržení ustanovení § 5 a § 15 odst. 3 vodního zákona, aniž by konkretizoval, v čem ono porušení spatřuje.

V případě žalobcem namítaného porušení § 5 vodního zákona není soudu zřejmé, v čem konkrétně žalobce spatřuje porušení základních povinností při nakládání s vodami, tak jak je vymezuje předmětné ustanovení, proto nemohl přistoupit k přezkoumání napadených rozhodnutí v rámci této námitky, nicméně k namítanému porušení § 15 odst. 3 vodního zákona má soud zato, že k porušení ustanovení nedošlo, neboť žalovaný v napadeném stavebním povolení uvedl konkrétní povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých jej vydává, a účel, ke kterému má vodní dílo sloužit, přičemž stanovené povinnosti jsou v souladu s tímto zákonem. Na základě výše uvedeného posoudil soud žalobní námitku jako nedůvodnou.

V následující žalobní námitce napadl žalobce postup žalovaného, který se dle jeho názoru nevypořádal s celou řadou důkazů svědčících na podporu žalobcových tvrzení, byť je k tomu ze zákona povinen.

K namítanému soud uvádí, že žalobce má patrně na mysli v žalobě uvedenou studii, vypracovanou architektonickou společností IMAG Architekt s. r. o., která se zabývala vlivem dostavby Nové vodní linky na hladinu Vltavy a očekávaného zatopení objektu „Rezidence

Císařský mlýn“ ve třech variantách průtoku Vltavy, a dále znalecký posudek vypracovaný společností PRAGUE ACCOUNTING SERVICES s. r. o., jejímž předmětem bylo stanovení finanční újmy, která žalobci vznikne na předmětné nemovitosti.

Jelikož žalobce oba tyto důkazy předložil žalovanému s cílem prokázat jeho nárok na přiznání náhrady za finanční újmu, jež mu dle jeho přesvědčení vznikne na předmětné nemovitosti výstavbou Nové vodní linky, odkazuje soud v podrobnostech na již výše řečené a ve stručnosti znovu opakuje, že o přiznání a následném určení konkrétní výše finanční náhrady nebyl žalovaný s odkazem na čl. 2 odst. 3 Ústavy oprávněn rozhodovat, proto i hodnocení těchto studií a posudků předložených žalobcem nebylo v jeho kompetenci. Hodnocení těchto důkazů přísluší jinému soudnímu orgánu, a to v rámci nalézacího civilního řízení, vedeného dle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Na základě výše uvedeného posoudil soud i tuto žalobní námitku jako nedůvodnou.

Poslední námitkou, kterou se soud v rámci přezkoumání napadeného rozhodnutí zabýval, je námitka spočívající v tvrzení, že žalobce nebyl v rámci územního řízení označen jako účastník řízení, čímž mu byla upřena jeho procesní práva, zejm. možnost podávat námitky, v průběhu řízení činit vyjádření, navrhopvat provedení důkazů, účastnit se jednotlivých jednání, seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjadřovat se k nim.

K žalobcově námitce soud po prostudování spisového materiálu uvádí, že v územním rozhodnutí Úřadu Městské části Prahy 7, odboru výstavby a územního rozhodování ze dne 18. 11. 2008, č. j. OUR-630/05/001311-ob.99/Lub, konkrétně strany 13, kde uvedený správní orgán v souladu s ustanovením § 34 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2006, vymezuje účastníky řízení, neuvedl žalobce ve výčtu účastníků řízení, ačkoliv byl vydaným rozhodnutím na svém právu k pozemku a stavby na něm přímo dotčen. K uvedenému soud doplňuje, že součástí spisového materiálu není dokumentace týkající se předmětného územního řízení, ze které by soud mohl vycházet při posouzení důvodnosti žalobcoví námitky.

Naproti tomu součástí spisového materiálu je až žádost žalobce ze dne 9. 10. 2014, v níž odvolací správní orgán požádal, aby mu byl přiznán status účastníka ve stavebním řízení, neboť vydáním výše uvedeného územního rozhodnutí ze dne 18. 11. 2008 došlo k přímému dotčení jeho vlastnického práva k nemovitosti „Rezidence Císařský mlýn“ Mlýnská 22/4a-d, Praha 6 – Bubeneč, parc. č. 1746/12, 1746/13 a další, jež je nemovitou kulturní památkou nacházející se v památkově chráněném území.

K výše uvedenému soud uvádí, že dle § 87 odst. 1 stavebního zákona platí, že: „Stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí veřejné ústní jednání, je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě; konání veřejného ústního jednání oznámí nejméně 15 dnů předem. Je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se oznámení o zahájení územního řízení účastníkům řízení uvedených v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě, účastníkům řízení uvedených v § 85 odst. 2 veřejnou vyhláškou. Přičemž v případě žalobce se jedná o účastníka řízení dle § 85 odst. 2, písm. b) stavebního zákona, tedy osobu, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Nicméně dle ustanovení § 89 v odstavci 1 až 3 platí, že námitky účastníků řízení, v nichž je účastník povinen uvést skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení a současně

důvody podání těchto námitek, musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Současně však takováto osoba, která je účastníkem řízení dle § 85 odst. 2 písm. b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru toliko v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. Obsahově shodná ustanovení obsahoval též stavební zákon platný a účinný do 31. 12. 2006 v ustanoveních § 34 až 36.

V souladu s výše uvedeným má soud za to, že bylo na svobodné vůli žalobce účastnit se veřejného ústního jednání a na něm vznést námitky proti výše uvedenému územnímu rozhodnutí, jež bylo předmětem vedeného řízení. Výše citovaná ustanovení stavebního zákona jsou tak provedením obecného právního principu „*vigilantibus iura skripta sunt*“ neboli „*bdělým náleží práva*“, jež se v souladu s právním názorem Ústavního soudu, vyjádřeného v usnesení ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. II. ÚS 3505/15, uplatňuje též v rámci správního řízení. „*Ústavní soud přitom ve své judikatuře dlouhodobě stojí na stanovisku, že i ve správním řízení platí zásada odpovědnosti účastníka za ochranu jeho práv "vigilantibus iura skripta sunt" (bdělým náleží práva, každý nechť si střeží svá práva), která předpokládá odpovědnost účastníků za ochranu jejich práv, která je plně v jejich dispozici.*“

Žalobce tak dle názoru soudu není oprávněn domáhat se nyní ochrany své vlastní nečinnosti, spočívající v jeho neúčasti na veřejném ústním jednání, v důsledku čehož mu nebylo umožněno vznášet námitky proti vydanému územnímu rozhodnutí, jež bylo jeho předmětem. Soud tak na základě své argumentace posoudil i tuto žalobcovu námitku jako nedůvodnou.

Na základě výše uvedeného neshledal Městský soud v Praze důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a proto na základě odůvodnění tohoto rozsudku žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. května 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu